

Eltemették Károlyi Lajost.

(A Délmagyarország munkatársától.) Vasárnap délután négy órakor a kulturpalota előtt eltemették Károlyi Lajost. A terv tudvalevőleg az volt, hogy a temetés délelőtt tizenegy órakor lesz és erre az időre hatalmas gyászoló közönség sereglett össze, mely ellepte a kulturpalota lépcsőit, oldalfeljáróit és az előtte elterülő nagy területet. A koporsóba zárt holttestet vasárnap hajnalban indították utnak Budapestről autón, amelyet Kecskeméten bal- eset ért és így Károlyi Lajos holtteste csak d. u. 3 óra táján érkezett Szegedre egy másik autón. A kulturpalota előtt délelőtt összegyűlt tömeg körülbelül félelgyig türelmesen várakozott, minthogy azonban még mindig nem érkezett hír az autó utjáról, az elhunyt barátainak intézkedésére közölték a megjelen- tekkel, hogy a temetés délután 5 órakor lesz. Öt órakor azonban ünnepi istentisztelet kezdődött az evangélikus templomban, amelyen beszédet tartott Tátray Károly lelkész, így a temetést délután négy órakor kellett megtar- tani. A kulturpalota előtt azonban már ekkor is nagy tömeg ember sereglett össze és rö- viddel négy óra után megkezdte a koporsó előtt gyászbeszédét Tátray Károly. Megkapó szavakkal ecsetelte a művész hivatását, a ma- gyar művész sorsát, beszélt Károlyi életéről, jelleméről és tehetségéről, majd gondolat- gazdag szavakkal bucsuztatta a nagyhalottat feleségétől, rokonaitól, barátaitól, akik a be- tegség és a halál órájában is kitartottak az elhunyt mellett, művésztársaitól, a város kö- zönségétől, egyházától és végül megható mon- datokban vett bucsut maga is Károlyi Lajos- tól. A nagyszabású gyászbeszéd után Dinnyés Ferenc a festőművészek nevében mondott rö- vid, gondolatgazdag és költői szárnyalású be- szédet, majd Móra Ferenc következett, aki a város, az írók és hírlapírók nevében ezzel a nagyon szép és mélyen költői beszéddel bucsuztatta Károlyi Lajost:

— Károlyi Lajos, álomvirágok és virágos álmok szent embere, egy kicsit félve állok a koporsód- hoz, hogy bucsut vegyek tőled a város nevében, amely koszorút küldött ravatalodra, a szegedi írók és újságírók és a szegedi dolgok nevében is, amelyekről írva van, hogy sunt lacrimae rerum. A kulturpalota kölépcsőit nevében, ame- lyeken néha felsuhantál, mindig alázatosan meg- hajtott fejjel, a szent Ferenc Fioretti-jei nevében, amelyeket utóljára lapoztál nálunk, a mi folyónk, a mi fáink, a mi füveink nevében, az újszegedi liget bokrai és fülemüléi nevében, ame- lyek ha hazajönnek, már csak új lakásodban csattoghatnak bele álmodtan álmodba. Félve ál- lok ide, Károlyi Lajos, mert nem vagyok benne egészen bizonyos, hogy ilyennek képzelte-e te az életből való elvonulásodat s öröme telik-e szellemednek e zajos és pompás temetésben, a koszorúkban és bucsuztatókban. Azt hiszem, te úgy képzelte a halálodat, hogy az olyan lesz, mint a marechal-nél rózsái a kert zugában, a mely magánosan, észrevétlenül, lármát még halk koppanással se ütve, hullatja el sápadt szirmait a nyár-vég szellőiben. Elomlott fájvirága a szegedi emberkertnek, bele kell nyugodnod ebbe a különös gyáspompába, amit az emberek és a dolgok viselnek érted és mély szimbólumot kell abban látni fölöttünk lebegő lelkednek, hogy éppen ak- kor tartja királyi bevonulását a tavasz, mikor az őszirózsák festője kivonul a nyüzsgő életből a ha- lottak csöndes városába. Látod, te ebben a nyüzsgő életben is tiszta szellem voltál, árnyék, akit se bajok, se gyönyörűségek meg nem közelíthettek, az örök magánosság embere még szűk baráti kö- rökben is, akihez még a szeretettel se lehetett egészen közel férni. Ezért kárpótolja most magát ez a rengeteg ember, aki eljött diszörséget állni koporsód körül és ezért bontotta ki föléd leg- kékebb selymét mára az ég, ezért lobogtatja a fák zöld zászlócskáját a szél és az áldozó nap is ezért fürdelt aranyba koporsódat, aki életedben sohasem jártál az élet napos oldalán. Ezért nyil- tak ki a veledlételnak ez utolsó órájában az em- beri lelkek mély szépségei és a természetnek azok a halhatatlan szépségei, amelyekért érdemes vé- gigélni az életet.

— Ujszegeden szedtem ma reggel néhány szál ibo- lyát, a te ligeteden, ideteszem őket a koporsódra, ők kísérjenek téged oda, ahol az örökkévalóság rózsái közt vár az Isten, hervatag földi rózsák festője, Károlyi Lajos!

Most Juhász Gyula lépett a ravatal elé és Károlyi Lajos barátai nevében bucsuzott a koporsótól:

— Megdicsőült Mester, Károlyi Lajos, a te

koporsódnál nem az elmúlás fuvalmát érzem, ha- nem az örökkévalóság lehelletét.

— Hol van, halál, a te fullánkod és diadalmaid, ó koporsó? Ugy állunk itt körül, tanítványok és hívek, barátok és tisztelők, mint Gótamo Buddhát állották körül, Magasztosat, a Megvilágosítottat, aki legyőzte az életet és meghaladta a halált! Mélyen hiszem, hogy a te tiszta és boldog szel- lemed ma már az isteni magasságban le- beg fölöttünk és ebben a koporsóban a földből vételt test pihen csak, amely az örök tör- vény szerint ismét porrá lesz, hogy gyönyörű rózsákat teremjen egy új kikeletben és új herva- dásban!

— »Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!»

— Ezt az evangéliumi parancsot teljesítetted be egész áldott életed során, a művészet és a szen- vedés lajtoráján haladva mindig magasabbra, és mi, köszönjük neked a nagy vigasztalást, hogy té-

ged látva, egy tökéletes emberi jellem és erkölcs nagyságában és szépségében gyönyörködhettünk.

— Mint kedves költőd mondja: Az örök szép- séget magát saját szemeddel láttad. Még egy nagy tanítást hagytál ránk: a munka szent. Alkotó munkás voltál, ki a jövőnek dol- gozik, kinek vetése érik, ha a sírja fölött is lesz csak aratása. Mi itt megfogadjuk, hogy emberi és művészi értékeidet megmutatjuk a világnak és életed karmáját, az igazság szelle- mét igyekezzünk diadalra vinni!

Juhász Gyula gyönyörű beszéde után a négyfogatos halotti kocsi emelték a virá- gokkal borított koporsót és a Vár-uccán, a korzón és a Kárász-uccán át a Dugonics- térig ment a népes menet, ahol a halottas kocsit körül felállott a Munkásdalárda és el- énekeltek a »Lelkünk gyásza...» című gyász- dalt. A dalárda éneke után megindult a me- net a temetőbe, ahol elhantolták Károlyi La- jost.

Szegeden hatszáz lakhatatlan pincelakásban több ezer ember szynlódik.

(A Délmagyarország munkatársától.) Mint emlékeztet, néhány hónappal ezelőtt dr. Krausz József főorvos, köztörvényhatósági bi- zottsági tag interpellációt jegyzett be egyik közgyűlésen és indítványozta, hogy a város területén lévő vizes lakásokat írják össze. Az interpelláló már akkor megdöbbenő adatokat tárt a közgyűlés elé, kimutatva, hogy a vá- rosban legalább 10.000 ember él nedves, egész- ségtelen pincelakásban.

A megszívlelendő indítvány hatása alatt a város tanácsa az előjárósági ügyosztályt bizta meg azzal, hogy az egészségtelen pin- celakások kataszterét elkészítse. A bejelentett és a kerületi tisztviselők által megvizsgált la- kásokat dr. Jung Sándor tisztviselő vette számba és készítette el az egész város terü- letére vonatkozó statisztikát. Dr. Jung Sándor statisztikája szerint Szegeden 600 lakhatásra alkalmatlan pincelakás van. Ezekben az oduk- ban több ezer ember lakik.

A felkutatott pincelakások ügyében dr. Krausz József főorvos hétfő délelben felkereste a polgármestert és ismertetette a statisztika megdöbbenő adatait. A bejelentés során a fő-

orvos és a polgármester között hosszabb vita fejlődött ki. Dr. Krausz József ugyanis hely- tetlenítette a város jelenlegi építési politiká- ját. Helytelenítette, hogy a város hatalmas bérpalotát épít tágas lakásokkal ahelyett, hogy lehetővé tenné, hogy a nedves lakások- ban meghúzódó szegényebb néprétegek em- berileg lakható lakásokhoz jussanak. Elmon- dotta, hogy a városnak elsősorban a pin- celakásokban meghúzódó nincsteleneket kellene lakáshoz juttatni, nem pedig olyanokat, akik- nek módjuk van a legmagasabb lakbérek meg- fizetésére is.

A polgármester válaszában kifejtette, hogy — nézete szerint — a város építési politikája helyes. Az új bérházak új lakóinak régi la- kásai felszabadulnak, így a pincelakások la- kói lassan-lassan jobb és egészségesebb laká- sokhoz juthatnak. A polgármester végül is kijelentette, hogy az ügy érdekében dr. Jung Sándor rendelkezésére megfelelő városi mun- kaerőt bocsájt, hogy a nedves és egészségtelen pincelakásokról a legpontosabb katasztert ké- szítse el, aminek alapján meg lehet majd állapítani azt is, hogy a pincelakások közül hányat kell azonnal kilakoltatni.

Bucsulevelet küldött feleségének és vadászfegyverével szivenlőtte magát Zecha Aladár segédtanfelügyelő.

(A Délmagyarország munkatársától.) Zecha Aladár, a szegedi tanfelügyelőséghez beos- ztott segédtanfelügyelő hétfő délelőtt 10 óra- kor Mars-tér 5. szám alatti lakásán vadász- fegyverével szivenlőtte magát. A lövés azon- nali halált okozott. Zecha Aladár a szanálás folytán beszúrt szentesi tanfelügyelőség- től került mintegy másfél évvel ezelőtt Sze- gedre. Megelőzően Erdélyben szolgált, ahon- nan a megszállás idején menekült Magyar- országra.

A tragikus sorsu segédtanfelügyelő alig né- hány hónappal ezelőtt hirtelen betegeskedni kezdett. Erős szervezete azonban fel sem vette a betegséget, mert tovább is szorgalmasan járt hivatalába. Hivataltársai ösztönzésére még ja- nuár hónapban megvizsgáltatta magát, ami- kor is orvosai megállapították, hogy elhanya- golt gyomorhaja van. Később gyomorfékelyt is kapott. Kórházba került, majd legutóbb lakásán ápták. Kezelő orvosai szerint be- tegsége nem volt gyógyíthatatlan, Zecha Ala- dár azonban mindig a munka embere volt és így mindinkább türelmetlenkedni kez- dett hosszantartó betegsége miatt. Szótlanná, majd buskomorrá vált, úgy, hogy hozzátar- tozói komolyan féltek attól, hogy a nagybeteg ronsolt idegzete nem bírja ki a hosszú be- tegséget.

Amitől hozzátartozói féltek, hétfőn délelőtt be is következett. Felesége, aki szintén tisztviselője a tanfelügyelőségnek, reggel nyolc órakor bement hivatalába. Férje látszólag nyu- godtan vett tőle bucsut és Zecha Aladárné

nem is sejtette, hogy férje milyen sötét gon- dolatokkal foglalkozik. A kis Mars-téri lakás- ban Zecha mellett csak egy cselédleány volt, akitől papírt, majd tintát kért és megírta bucsulevelet. A szerencsétlen öngyilkos meg- ható szavakkal bucsuzott el feleségétől. Bu- csusoraiban elmondotta, hogy nem bírja to- vább elviselni betegségét és nem akar tovább terhére lenni feleségének. Elnézést és meg- bocsájtást kért tettéért, majd rendelkezett va- gyonkájával és utasítást adott a temetésére.

A bucsulevelet azután Zecha Aladár a cse- lédleánnyal elküldte feleségének, aki a tanfel- ügyelőségen mit sem sejtve bontotta fel a bucsulevelet.

A tanfelügyelőségen óriási megdöbbenést keltett Zecha Aladár öngyilkossági bejelen- tése. Azonnal értesítették a rendőrséget, majd a mentőket. A hivatalos személyek azonban már elkésve érkeztek meg.

Zecha Aladár, miután bucsulevelet meg- írta és elküldte feleségének, lekasztotta va- dászfegyverét és székre támasztva a fegyvert, szivenlőtte magát. Amikor a dörrenésre a ház- beliek a lakásba siettek, már nem lehetett rajta segíteni. Melléből széles pataokban öm- lött a vér és néhány perc múlva kisenvedett.

Az életunt segédtanfelügyelő tragikus ön- gyilkossága városszerte nagy részvétet kel- tett, mert sokan ismerték és szerették a ki- váló tanférfiut.